

מסורת הש"ס

(א) פירי לה, (ב) לקמן לה;
(ג) ופיריזין קב פסחים מה, (ד) ופירי לה, (ה) ופירי קד;
פיריזין קב פסחים נט; פסחים מה, בלתי יד, ב"ב, ט חולן
קב; ופסחים לה, (ו) לקמן
פסחים, (ז) ופסחים מה, (ח) ופירי
פסחים יג, (ט) ופירי פסחים
פסחים טז, (י) ופירי ופסחים;
(י) ופסחים פסחים ופירי
פסחים טז ד"ה פסחים ופירי
פסחים טז ד"ה פסחים ופירי
(ב) ופירי ופסחים ופירי
פסחים טז ד"ה פסחים ופירי
פסחים טז ד"ה פסחים ופירי
פסחים טז ד"ה פסחים ופירי

תורה אור השלם

1 לא תכערו אש בכל
משבתיהם ביום השבת:
שמות לה 3

2 הנה לאש נתן לאכלה
את שני קצותיו אכלה
האש ותרכו נתי היצלה
למלאכה: יחזקאל טו ד

3 ונתקל יושב בית החרף
בחרש ויחשיש ואת האש
לפניו מבשרה:
ירמיהו לו כב

הגהות הב"ח

(א) גם ר' חייא למד עד
שישחם הפך מחלואה:

גליון הש"ס

נח' אבל אתה מבקש
במדרות בית המוקד. פי'
יזמל דף טו ע"ב חוס'
ד"ה וחסמ' שם אמר ר'
פא חלק' בעיני רוב קב"ה.
חולין דף עז ע"ב וסעין זה
סעטס דף מ ע"א וחולין דף
סא ע"א:

מוסף רש"י

בן דרוסאי. לפנים היה
חילול כל דבר המנוסל קצת
ע"י רח"א בני חבורה.
הנזקל על הפסח, דריון
הן. דכל הטעוין נקטשים
זרעים וזמנים, הלכן לא
מחזי (דבריון ק) א"י:
שם נרשט וזמורו וז' אל
זה ופסחים פה. וזכרנים
דריון הן. קטיון הן ככל
דנחש' נהן (דנחש' נה) יורי
משפירי יעקב (דנחש' נה) יורי
א"י: דמיון שזנכ' למנחה
פדיון שלמהו וזמנים קודם
דבריון פסח.

יציאות השבת פרק ראשון שבת

[illegible]

בגבולין כדי שתאחזו
אומר "בפחמין כל ש
אלעזר אמר רב יבדי
בן דרוסאי איתמר נמי
יוחנן יכל שהוא כמא
משום בישולי נברים
שהוא כמאכל בן דר
ע"כ כירה ואע"פ שא
נותנין את הפת כו'
האיך דגבי תנור או
דגבי האור ר"ש ר"א

והומרה היא דפנים שכלפי האור
מתהרין לקרום: **הס מנחם.** ואם
פותח פי התגור על ידי קשי
הס כאל מנחם. דלמי? ומה?
יו) על ראש ועל קרבן ואי מגלי ליה
לא קשי ליה זיקא הלכך אי לא חזירין
לקרימור: **אכרים ודפרים לא דאסא.**
והנהי אב הדיבורי כל הילול אהל

מבעיר במדורת בית
חסדא אי הכי אפילו ב
חסדא קרא כי אתא
הוא דאחא ¹⁰ויבהני
שתאחו כו' מאי רובן
ואחד ושמואל אמר

עצים וגניח תחתיהן
ועץ וזה יחיה בין שתהיה כרוב מין
העצים: **ושמואל אמר** כדי שלא תרין
לומר ככה עשים דקים וגניח תחתיהן
להנעיר את אלו: **מני ר' חייל** צפ'
במה מדליקין לגבי מערה להעלות נר
תמיד? **שמה** שסלחנה עולה ממליה
אמר רבי **אבי יואל** שאלה דבריה
העצמים:

ובענין חוב היקפו חתנו
שישחת העין ממלאכתו
בתירא אומר כדי שיהיה
ואע"פ שאין רצונו לחדש
קצותיו אכלה האשה
למלאכה: והאם לפיכך

רוב אחרונה ושמואל
באחרונה החוה דאמר
אשתכח ערבתא א"ר
רוב אגדן צריכין רוב
נתנן בחותלות צריכין

חֶסֶד אֲדָרְבָּה אִישׁ
מִבְּרֵן אֲגֹן לֹא מִ
נִתֵּן בְּחֻתּוֹת לֹא

בשרפת יהויקים המגילה כתיב: **אחונא**. ערבי: **באחוס**. כל העמים מדלקין זה מזה הקטן מדליק הגדול: **אין לריבין רוב**. להלית את האור ברובן מע"ש אלא ממחם כבן אור מבעד יום לפי שאין יבין והולכים אלא דולקים והולכים: **לריבין רוב**. לפי שאין להנבא לכשיבאו יבנים ציהים: **רעיעין**. כל חמרה אש עשה מהם חמרה להכשירו אלא ציהים: **רוב**. **תמן בחסותם**. כלים ששונים מלובין

ועתה הכלי מלא במדורה לריכין רוב לפי שבנורין יחד ואין השלמה
 יכולה להכנס בהן: **קיום מדרון**: לכתוב ולכתוב וחסות מהן היוצאת
 לא חסות את חסותה לבערה הלבן כי לא אגון צריכי
 רוב אבל אגון לא מדרון ואין לריכין רוב וכן גרעין:
 7

הפמליה שורפת ברובא: עד שישחת ממלאכת האומן. אבל למ"ד דכתיב את שני קולותיו אכלה האש היצא למלאכה היינו גבי עד

כ.

קָבוֹל אֶת־חַיִּי כִּי־נִשְׁמַח מְאֹד שֶׁ
הִלְכָה יַעֲקֹב טוֹר וְשׂוֹמֵר
אֲחֵרֵי כֵן רָחֵם טַעֲמִי (א) ב:
קָבוֹל בְּ חַיִּי כִּי־נִשְׁמַח מְאֹד
שֶׁהִלְכָה טוֹר וְשׂוֹמֵר
אֲחֵרֵי כֵן רָחֵם טַעֲמִי
ב:

קבוצה ג (מ"י) ס"יו מהל'
מ"ל) טור וטו"ע
י"ד ס"י קין טע"ף פ:
קבוצה ד מ"י פ"ג מהל'
הלכה יח סמג ללחין
ה טור טו"ע א"י סמן
רנד טע"ף ה:

קס"ה ו' מ"י שם הלכה ע"ז:
קס"א ו' מ"י שם הל' כ:
קס"ב ח' ט' מ"י שם הל'
יט סמג שם ע"ד
מ"ד א"ר קימן דנה סמ"ק
א:

לעזי רש"י

דוילי [דוילי]. זעה.
דוק"ש [צוקי"ש].
דומי-עץ.

יְבִינוּ חֲנֻנָאֵל

[illegible]

איבער וואו תחתון האָד דגבי תגור. ולפֿ"ה דפי' דלגבי האור ממנה לקרום ומיעט ליה אם מחמון דקאמר ר' אליעזר דגבי תגור ואל דקאמרי רבנן עד שיקרא פניה אחת מפניה אפילו בעליון סגי ואם מחמון דקאמר ר"ל היאך דגבי האור אם כן האור דקאמר רבנן עד שיקרא פניה אחת מפניה היינו

כל פניה תא שמע ר' אליעזר כ"ו
 ופושט דר"א לחומרי ומיהו בירושלמי
 משמע להלכה נא דקדמה התם
 ומורה ר' בלחם הפנים שאין קרי
 לחם עד שיקרמו פניו בתנור משמע
 דהכא כגון בקרימה כל דהו לחם
 בלחם הפנים עדיין קרימה מעליה.
 ר"ב(א:ט)

גרופה וקטומה: אין
אביעיא להו תחתון
דילמא תחתון האיד
אומר יבדו שיקרמו
משלשלין את הפסח:

למשרי אברים ופדרים. וא"ת
אי אברים ופדרים דחול
כדפ"ה הא אמר בפס' (במ)
מלקין (דף כד:) עולת שבת בשבת
ולא עולת חול בשבת ואי אברים
ופדרים שבת ואשמושיהו בכלל

אלי שבת אפי"ה

נחתו והבא לא מיתח:
: מנהני מילי אמר רב
בכל מושבותיכם בכל
מבעיר * אבל אתה
מוקד מתקף לה רב
נחבת נמי אלא אמר רב
מישרי אברים ופדרים
יזין הן: ובגבולין כדי
אמר רב רוב כל אחד
י שלא יאמרו הבא
א רב חייא לסיועיה
שלהבת עולה מאיליה
ע"ה דבר אחר עין
ביו ואמרו לה ברוב
ולכן *בעיני רוב עביו
ר' חייא אמר * כדי
האומן רבי יהודה בן
חו האש משני צדדין
וכר לדבר * את שני
ותוכו נחר היצלה
מבערת מאי אה אמר
אמר עצים שגדלקו
להו מאן בעי אחווא
זונא קנים אין צריכין
יעינין אין צריכין רוב
רוב מתקף לה רב
מסתברא קנים
דרון גרעיני מבררן
מבררן איתמר נמי
אמר

וע"ק והא במושבתיים אנטריך לשירית ב' כהן דל' דחא שבת
 כדרש"י פ"ק דיבמות (דף ו' וס') ופרק אחד די' ממונות (והגדרין
 ה'): גמ' כל' במושבתיים כ"י אף מושבותי' האמור כל' כ"י וי"ל דהכא
 מבס דרש דמתי' מושבותים וכל' כתיב (מושבות והא דרש"י ב"ק
 דקדושין (דף ו' וס') מושבות וכל' רחמנא גבי שבת כ"י וקאמר
 דסד"א רחילי ובעיני מועדות כתיב תבעי קדוש כ"ד מועדות כ"י וקאמר

לא תלך חצרו אש בכל מושבותיכם דרש דפירש הקונטרס דהוא
לא תחיה בענין המועדות ואנערך לה נמי דדרש הכא אלא
מושבותיכם דתמי' באמור (ויקרא עג) דהוא כתיב בענינה המועדות:
בד' שנהא שאלבת עולא שמיאיה. אלמא במקום השפיד תכניס
שלא יבנה שני שפחא שאלבת עולא שמיאיה ואין יציר שפחא

הנפון אצל שאר עמים אין נשחטין כ"כ במהרה ממלכת האומן:

הדרו עלך יציאות השבת